

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **A. K., nar. X**
státní příslušnost Ruská federace

zastoupen JUDr. Petrem Novotným, advokátem,
se sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. prosince 2022, č. j.: CPR-21786-8/ČJ-2022-930310-V234

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 28. 6. 2022, č.j. KRPA-214936-14/ČJ-2022-000022-SV o správním vyhoštění žalobce podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“), o stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v trvání jednoho roku, a o tom, že se podle ust. § 120a odst. 1 zákona nevztahují na žalobce důvody znemožňující vycestování podle ust. § 179 zákona.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce ve své žalobě předně správním orgánům vytkl, že nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ve smyslu ust. § 3 zákona č. 500/1999 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a že si neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí ve smyslu ust. § 50 odst. 2 správního řádu.
3. Konkrétně pak žalobkyně namítal, že má na území České republiky otce, který má zde povolen trvalý pobyt a s kterým je žalobce v pravidelném každodenním kontaktu, když žalobci průběžně pomáhá s obživou. Vzhledem k této skutečnosti je uložené správní vyhoštění nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Otec žalobce měl být také proto přibrán jako další účastník řízení v rámci správního řízení ve věci správního vyhoštění žalobce.
4. Žalobce poukázal také na to, že měl zvoleného zástupce, který měl na starosti pobytové otázky žalobce. O tom, že nemá platné vízum se tak dozvěděl až při aktuální návštěvě Ministerstva vnitra, kam si v dobré víře v legálnost svého pobytu přišel pro překlenovací vízum.
5. Žalobce rovněž vytkl správnímu orgánu prvního stupně příliš rychlý postup v řízení ve věci správního vyhoštění žalobce, a to během jednoho dne, pročez nemohl mít dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů správního řízení. Tím je podle žalobce evidentní, že žalovaný nezjistil řádným způsobem skutkový stav věci.
6. Žalobce rovněž uvedl, že se na území České republiky nacházel také z důvodu vypuknutí války na Ukrajině dne 24. 2. 2022, protože má strach z návratu do Ruské federace, když zde v důsledku války s Ukrajinou probíhá skrytá mobilizace. Uložené správní vyhoštění je rovněž podle žalobce nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života, kdy s ohledem na situaci žalobce by bylo v jeho případě na místě překvalifikovat řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území podle ust. § 50a zákona.
7. Žalobce také nesouhlasil se závěrem žalovaného o možnosti vycestovat do země původu a tedy i s opatřeným závazným stanoviskem Ministerstva vnitra ze dne 27. 10. 2022, č.j. MV-128790-2/OAM-2022, neboť Ruská federace je ve válečném stavu s Ukrajinou, kterou napadla a žalobce obavu ze skryté mobilizace, která v současné době v zemi jeho původu probíhá.
8. Kromě toho ještě žalobkyně v obecné rovině namítla porušení ust. §3, §50 odst. 2, §2 odst. 1,3 a 4 správního řádu ze strany správních orgánů.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě vzhledem k totožné argumentaci žalobce uplatněné v odvolacím řízení správním odkázal na odůvodnění rozhodnutí nalézacího správního orgánu a napadeného rozhodnutí s tím, že neshledal ve svém postupu žádné pochybení. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
11. Žalobce byl dne 28. 6. 2022 na pracovišti OAMP kontrolován Policií České republiky. Ke kontrole předložil biometrický cestovní pas č. X vydaný Ruskou federací, kdy kontrolou tohoto dokladu a následnou lustrací v příslušných informačních systémech bylo zjištěno, že bylo dne 29. 4. 201 pravomocně zastaveno řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty z čehož vzniklo podezření z neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky ode dne 29. 4. 2021. Žalobce byl proto hlídkou Policie České republiky podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn.
12. Z informace Ministerstva vnitra ze dne 28. 6. 2022 k pobytu žalobce se podává, že tento se dostavil dne 28. 6. 2022 pracoviště Oddělení pobytu cizinců Praha II za účelem převzetí překlenovacího víza. Kontrolou v Cizineckém informačním systému bylo zjištěno, že žalobce pobýval na území České republiky na základě zaměstnanecké karty s platností do 15. 2. 2018 s tím, že dne 13. 2. 2018 podal žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Řízení o této žádosti bylo usnesením, které nabylo právní moci dne 29. 4. 2021, zastaveno. Jiné řízení opravňující žalobce k pobytu na území České republiky u správního orgánu neprobíhá.
13. Z rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 26. 4. 2021, č.j. MV-47188-4/SO-2021, které nabylo právní moci dne 29. 4. 2021 se podává, že odvolání žalobce proti usnesení Ministerstva vnitra, OAMP, ze dne 2. 2. 2021, č.j. OAM-5312-18/ZM-2018, o zastavení správního řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty bylo zamítnuto.
14. Z kopie cestovního pasu žalobce č. X vydaného Ruskou federací se podává skončení platnosti nejpozději vyznačeného víza ke dni 9. 11. 2020.
15. Dne 28. června 2022 správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce. Žalobce do protokolu o výsledku účastníka řízení uvedl, že přicestoval do schengenského prostoru naposledy v roce 2018 a od té doby pobývá na území České republiky nepřetržitě. Nevěděl, že pobývá na území České republiky neoprávněně, neboť měl zástupce, který mu vyřizoval prodloužení. Ke svým osobním poměrům uvedl, že je svobodný a bezdětný, v České republice nemá žádné vazby ani aktivity. Jen zde žije. S přítelkyní, která je rovněž občankou Ruské federace, je teprve krátce. Prakticky vše mu platí otec, a to včetně nájmu v bytě, kde bydlí. Žalobce uvedl, že neví, co jeho otec dělá za práci. Nebydlí u něj s tím, že se občas stýkají. Jinak nemá na území České republiky nikoho blízkého. Matka se sestrou bydlí v Ruské federaci. K možnostem návratu do země

původu se žalobce vyjádřil tak, že jde o bezpečnou zemi, ve které mu nic nehrozí. Nevidí proto žádnou překážku ve vycestování.

16. Ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 28. 6. 2022, č.j. KRPA-214936-11/ČJ-2022-000022-SV, se podává, že vycestování žalobce do Ruské federace je možné.
17. Správní orgán prvého stupně následně poté, co umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, proti kterému se žalobce řádně a včas odvolal k žalovanému.
18. Žalovaný si vyžádal nové závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování žalobce do Ruské federace. Ministerstvo vnitra tak vydalo dne 27. října 2022, pod č.j. MV-128790-2/OAM-2022, závazné stanovisko, kterým svoje předchozí závazné stanovisko potvrdilo s tím, že vycestování žalobce do Ruské federace je možné. Žalovaný následně poté, co umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, žalobou napadeným rozhodnutím rozhodl o odvolání žalobce tak, že rozhodnutí nalézacího správního orgánu potvrdil a odvolání žalobce zamítl.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“). Rozhodoval přitom po projednání věci samé, ke kterému nařídil jednání poté, co žalobce vyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
20. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
21. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona *nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
22. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
23. Podle ust. § 120a odst. 1 písm. b) zákona *je police v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince*

je možné (§ 179); to neplatí, pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179.

24. Podle ust. § 179 odst. 2 zákona *za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.*
25. Podle ust. § 179 odst. 1 zákona *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam brozilo skutečné nebezpečí.*
26. Podle čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod *nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.*
27. Ze správního spisu je v první řadě zřejmé, že žalobce se v době, kdy byl policejní hlídkou kontrolován, nacházel na území České republiky neoprávněně, a to již přinejmenším od 30. 4. 2021 do 28. 6. 2022, což ostatně ani žalobce nijak nerozporoval, když se omezil jen na tvrzení o své nevědomosti neoprávněnosti svého pobytu na území České republiky. I kdyby se však jednalo o tvrzení pravdivé a nikoli účelové, nemohla by tato okolnost zhojit neoprávněnost pobytu žalobce na území České republiky, neboť zákonným znakem skutkové podstaty ve smyslu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona není obligatorně úmysl či vědomost cizince o tom, že pobývá na území České republiky neoprávněně. Naopak odpovědnost cizince za pobyt na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu je zákonodárcem konstruována jako odpovědnost objektivní. Lze proto souhlasit s názorem žalovaného v tom směru, že jde pouze k tíži žalobce, pokud svým zastoupením v pobytových věcech pověřil zástupce, který jej případně nezastupoval řádně, a pokud se on sám o průběh příslušného správního řízení u svého zástupce či správního orgánu dostatečně nezajímal.
28. Soud má dále za to, že žalovaný napadené rozhodnutí řádně odůvodnil a vypořádal se dostatečně se všemi odvolacími námitkami žalobce. Nalézací správní orgán se také správně a dostatečně zabýval i přiměřeností zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle ust. § 119a odst. 2 zákona ve spojení s ust. § 174a zákona. Žalobce přitom neuvedl nic, co by nasvědčovalo tomu, že by správním vyhoštěním bylo zasazeno nepřiměřeně do jeho soukromého a rodinného života. V tomto směru se žalobce opřel o to, že na území České republiky pobývá jeho otec, který zde má povolen trvalý pobyt. S tím ovšem žalobce nebydlí a nesdílí společnou domácnost, když každý bydlí samostatně ve svém bytě. V rámci svého výsledku žalobce uvedl, že se stýkají občas, což nesvědčí podle názoru zdejšího soudu o intenzivním vzájemném vztahu či o dočasně nepřekonatelné vzájemné citové závislosti. Tomu nasvědčuje mimo jiné i skutečnost, že otci žalobce k dotazu soudu v rámci jeho výsledku nebylo známo to, zda žalobce v Ruské federaci v rámci plnění branné povinnosti absolvoval tzv. odvod, popř. jakoukoli jinou zákonnou proceduru za účelem úředního posouzení schopnosti absolvovat základní vojenskou službu, přestože obava žalobce z mobilizace je zásadní součástí jeho žalobních tvrzení. Naproti tomu zase žalobce v rámci svého výsledku před nalézacím správním orgánem nevěděl, kde jeho otec pracuje, což je mimochodem přinejmenším zarážející, kdy otec žalobce v rámci svého výsledku před zdejším soudem uvedl, že žalobce pracoval, resp. pracuje, v jeho firmě. Z těchto skutečností se pak podává, že žalobce a jeho otec o sobě

vzájemně nevědí některé základní skutečnosti, které by o sobě vědět měli a mohli, pokud by jejich vzájemný vztah měl být natolik intenzivní, aby bránil správnímu vyhoštění žalobce. Soud tak vzal za prokázané toliko to, že žalobce je na otci závislý především po stránce finanční, když i z výsledku otce při jednání zdejšího soudu vyplynulo, že žalobce podporuje poměrně masivně. Jak ovšem správně uvedly správní orgány, otec může jistě žalobce finančně podporovat nadále i v případě jeho vycestování. Žalobce má kromě toho větší část své rodiny v zemi původu, kde by tak nezůstal bez určitého rodinného zázemí, když současně kontakt s otcem může nadále udržovat dočasně prostřednictvím pestré škály dálkových komunikačních prostředků. Nehledě na skutečnost, že otec se může bez omezení osobně s žalobcem stýkat na území Ruské federace. Proto se soud musí ztotožnit se závěrem správních orgánů, že správní vyhoštění žalobkyně nepředstavuje nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života, pročez není na místě vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky ve smyslu ust. § 50a zákona.

29. Pokud jde o námitku žalobce, že měl být jeho otec v postavení účastníka správního řízení, má soud ve shodě s žalovaným za to, že tomuto nesvědčí zejména skutečnosti uváděné žalobcem v rámci jeho výsledku, kdy ohledně svého otce uvedl pouze to, že jej finančně podporuje a občas se stýkají. Správní orgán tak neměly důvod považovat otce žalobce za účastníka řízení.
30. Pokud jde o námitku žalobce v tom směru, že správní řízení před nalézacím správním orgánem proběhlo příliš rychle a nebyl proto dán dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů správního řízení, nelze než konstatovat, že v daném případě se doba trvání správního řízení nijak nevymyká recentní aplikační praxi správního orgánu prvního stupně, když skutkový stav věci byl dostatečně zjištěn a sám žalobce neuváděl ani nenavrhoval nic, co by vyžadovalo další časový prostor pro vydání rozhodnutí. Je třeba také souhlasit s žalovaným v tom, že sám zákonodárce klade důraz na rychlost správního řízení o vyhoštění tím, že stanoví pro vydání rozhodnutí poměrně krátkou lhůtu sedmi dnů od zahájení správního řízení, pročez nelze bez dalšího spatřovat nezákonnost v tom, že nalézací správní orgán rozhodne meritorně ještě v den zahájení správního řízení. Vydání rozhodnutí v průběhu jednoho dne je tak tedy s přihlédnutím k důkazní situaci a k v zásadě konstruktivnímu přístupu samotného žalobce k řízení před vydáním prvostupňového rozhodnutí zcela v souladu s požadavky zákonodárce na rychlost správního řízení, což nalézacímu správnímu orgánu slouží spíše ke cti než, že by taková námitka příliš rychlého řízení měla být bez konkrétnějších tvrzení (v podobě kupř. označení správním orgánem opomenutého úkonu či nezajištění pro věci významného podkladu) shledána důvodnou.
31. Co se týče námitky žalobce spočívající v poukazu na probíhající válečný konflikt mezi Ukrajinou a Ruskou federací a z něj vyplývající obavy žalobce z mobilizace, tyto byly ve správním řízení dostatečně rozptýleny hned oběma závaznými stanovisky Ministerstva vnitra, která si k posouzení možnosti vycestování žalobce do Ruské federace postupně správní orgány vyžádaly. Žalobce také nijak v rámci tohoto žalobního bodu nekonkretizoval, co míní pod pojmem skrytá mobilizace, když v Ruské federaci vyhlášená mobilizace se podle oficiálních prohlášení týká tzv. rezervistů, tj. vojáků v záloze s absolvovanou základní vojenskou službou a předchozí vojenskou zkušeností, a žalobce tato kritéria nesplňuje. Pokud pak jde o samotný vojenský konflikt mezi Ruskou federací a Ukrajinou, nelze obavám žalobce z návratu do země původu přisvědčit s ohledem na skutečnost, že veškeré boje se odehrávají výhradně na území Ukrajiny. Mimo to žalobce

sám uvedl v rámci svého výsledku před nalézacím správním orgánem, že mu v zemi původu nic nehrozí a že je to pro něj bezpečná země.

32. Tam, kde žalobkyně dále jen obecně vytýkala porušení § 2 odst. 1, 3, 4 § 3, § 50 odst. 2 správního řádu, k těmto výtkám neuvedla žádné konkrétní pochybení, kterého se měl žalovaný dopustit v jejím případě. Soud v této obecné rovině sám nezjistil žádné pochybení, na základě kterého by došlo k porušení předmětných ustanovení.
33. V případě žalobkyně tak došlo k naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona a správní orgány tedy postupovaly správně, pokud dospěly k témuž závěru.
34. Otázka stanovení doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, je pak předmětem správního uvážení správního orgánu, přičemž soud se při přezkumu úvahy správního orgánu může zabývat pouze tím, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej nezneužil (srov. kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2019 č.j. 4 Azs 123/2019-42, bod 32.). K tomu v souzené věci nedošlo. Žalobkyni v daném případě byla délka správního vyhoštění v trvání dvou let uložena ještě v dolní polovině zákonem stanovené sazby podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. zákona. Správní orgán prvního stupně potom na straně 6 prvostupňového rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnil dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, kdy soud pro stručnost na toto odůvodnění, se kterým se ztotožňuje, plně odkazuje s tím, že soudem zjištěná odchylka v počtu dnů neoprávněného pobytu žalobkyně nemá svým rozsahem podstatný dopad na zákonnost napadeného rozhodnutí.

VI. Závěr a náklady řízení

35. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny, a žalobu proto zamítl
36. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 8. února 2023

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.

samosoudce